

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἄπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου.
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩ-
ΡΕΝΤΙΑΣ, μετὰφρασίς Σοφίας Σ. Δούκα, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Καὶ προσέφερε πρὸς τὴν μαρκησίαν τὴν χεῖρά του, ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς ἀμάξης. (Κεφάλαιον MB).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐθεάθη εἰς τὴν θύραν ὁ βᾶν Γκράφτ,
ὅστις, ἀκούσας τὸν διάλογον, ἤρχετο ὅ-
πως ἀκροασθῆ καλλίτερα.

Ἦτο εἰκὼν ἄφρονος, ὡς ὅλαι αἱ εἰκόνες,
ἧτις ὅμως δὲν ἐστερεῖτο εὐγλωττίας καὶ
μεγκλείου. Ὁ ἡγεμὼν ὠχρός, σχεδὸν κα-

τακεκλιμένος ἐπὶ προσκεφαλαίου, τοῦ ὀ-
ποίου ἡ λευκότης ἀπέτελει ἀντίθεσιν
πρὸς τὰ ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ ἱμάτια,
καὶ τοὺς ἐν ἀταξίᾳ καταπίπτοντας βο-
στρύχους τῆς μελανῆς του κόμης. Ὁ αὐ-
λόρχης, ὠπλισμένος, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς
ἔδρας τοῦ κυρίου του. Ὁ βᾶν Γκράφτ,
ἀπαθής, ἔμενον ὑπὸ τὸ ἀνεγνηγεμένον
βαρὺ ἐξ ἐρυθροῦ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος
παραπέτασμα, εἰς ὀλίγων δὲ βημάτων ἀπό-
στασιν ὁ στρατιώτης, φέρων εἰς τὴν κεφα-
λὴν ἐπίδεσμον κηλιδωμένον ἐξ αἵματος,

ἀπέφευγε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐξ οὗ τὸ μέ-
σον τοῦ θαλάμου ἐπλημμυρεῖτο.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς,
γνωρίζεις πολὺ καλὰ τὸν Ἅγιον Γισλα-
νόν ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Τὸ μοναστήριον ; τὸν κῆπον ; τὰς
πύλας ; τὰ περίχωρα ;

— Ὅλα, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τὴν μικρὰν διώρυγα, ἧτις ἀρ-
χίζει ἀπὸ τὸ δάσος καὶ καταλήγει εἰς
τὴν δεξμενὴν τοῦ μοναστηρίου ;

— "Επισα τόσας μαρίδας μέσα εἰς αὐτὴν τὴν διώρυγα, ὅταν ἤμουν παιδί, Μεγαλειότατε! μίαν φορὰν μάλιστα ἐκινδύνευσα νὰ πνιγῶ ἀποκάτω ἀπὸ τὸν θόλον αὐτῆς τῆς διώρυγος, ὅπου εὐρίσκεται μισὴν λεύγαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

— "Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος διὰ τοῦ νεύματος μᾶλλον ἢ διὰ τῆς φωνῆς. "Ὁβερκερκ! δόσε δέκα φιορίνια εἰς αὐτὸ τὸ παλληκάρι καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶν διὰ νὰ ἱατρευθῆ τὸ γρηγορώτερον.

Τότε ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἀπέμειναν μόνον καὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐν σιγῇ.

— Πρέπει λοιπὸν, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ βᾶν Γκράφτ, ν' ἀφήσωμεν νὰ κυριευθῆ τὸ Μόνς! "Ὅχι, ἀλήθεια;

Ἦ ὁ Γουλιέλμος ἐποίησε νεῦμα μόλις διακρινόμενον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Δὲν συνέλαβες κανὲν σχέδιον, Γουλιέλμε; ἔζηκολούθησεν ὁ βᾶν Γκράφτ.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

— Αἶ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐγειρόμενος, τί σχέδιον θέλεις νὰ ἔχω περὶ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, βᾶν Γκράφτ; Μήπως εἶνε κανὲν στρατηγικὸν σημεῖον;

— "Ὡ! ἐὰν ἀναμεταξύ μας μεταχειρίζομεθα διπλωματίαν ὡς πρέσβεις, εἶπεν ὁ Τραπεζίτης, τότε προτιμώτερον ν' ἀποσυρθῶ νὰ καπνίσω εἰς τὸν θάλαμον μου.

— "Ἐλα, ἔλα, ἐψιθύρισεν ὁ Γουλιέλμος, μὴ φωνάζῃς τόσῳ, διότι μ' ἐνοχλεῖς. Κάθισ' ἐδῶ, πλησίον μου.

Ἦ ὁ βᾶν Γκράφτ ὑπήκουσεν.

— Ἐχεις λοιπὸν καμμίαν ιδέαν περὶ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ; ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς.

— Βεβαίως.

— Εἰπέ μου τὴν, φίλε μου.

— Ἀλλὰ μήπως καὶ σὺ δὲν ἔχεις καθὼς ἐγώ, βασιλεῦ Γουλιέλμε; Μήπως εἰς τὸ χονδρὸν κρανίον μου δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ιδέα, ἥτις νὰ μὴ διήλθε πρότερον ἀπὸ τὸν νοῦν σου; Εἰς ἐμέ φθάνει μόνον ὁ κενὸς τῆς φλογός σου.

— Ὅπως δὴποτε, λέγε μου τὴν ιδέαν σου, φίλτατε βᾶν Γκράφτ. Ἡ κεφαλὴ μου πάσχει καὶ ἔχω ἀνάγκη βοήθειας.

— Ἰδοὺ αὐτὴ ἀπλουστάτα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πυρπολεῖ καὶ λεηλατεῖ τὸ Μόνς. Ἐγὼ θὰ ἐμπυρόλου καὶ θὰ ἐληλάτουν τὸν Ἅγιον Γισλανόν, ὅπου ὑπάρχει ἡ Αὐλὴ του καὶ ἡ παλλακίς του.

— "Ὡ, ὦ! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος μετὰ ὠχροῦ μειδιάματος.

— Σὲ ἐκπλήττει ἡ ιδέα μου; Μήπως σοὺ φαίνομαι ἄγριος! Ὁμολόγησέ το. Ἐν τοσοῦτῳ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμάντευσα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅτε πρὸ ὀλίγου συνωμώδεις, μὲ τὸν στρατιώτην, σχέδιόν τι ἀνάλογον περιίπου με αὐτό.

— "Ὅχι περίπου, βᾶν Γκράφτ.

— "Ὡ! θέλεις νὰ φανῆς ἄβρὸς! δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲν θὰ πυρπολήσω ποτὲ μοναστήρια, οὐδὲ θὰ φονεύσω γυναῖκας.

Ἦ ὁ βᾶν Γκράφτ συνωφρυνώθη καὶ ἐφάνη ὡσεὶ ἀποδιώκων ἐνοχλητικὴν ἀνάμνησιν.

— "Ὡραῖον πρᾶγμα! ὑπεψιθύρισεν. Ἀλλὰ μήπως ὄλα τὰ καθολικά μοναστήρια ἀξίζουν ὅσον ἔξιζε τὸ αἷμα τῶν ὁμοθησκῶν μας, τὸ ὅποιον ἡ Μαιντενὼν καὶ ὁ Λουβοῦ ἐκαμνον νὰ χυθῆ; Ἡ δὲ μαρκησία, μία θρησκομανὴς, μία γραῖα...

— Εἶνε τὸ μόνον ἄτομον, τὸ ὅποιον σκέπτεται ὀρθῶς ἐν Γαλλίᾳ, καὶ τὸ ὅποιον συμβουλεύει τὴν εἰρήνην εἰς τὸν βασιλέα, γυνὴ μεγαλοφυῆς, βᾶν Γκράφτ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω ἐπὶ μίαν ὥραν μόνον, βέβαιος ὢν ὅτι θὰ ἐπήγαζεν ἐκ τούτου εἰρήνην εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην... καὶ ὅτι θὰ περιέπιπτεν εἰς χεῖράς σου ὁ Βρόσμυαν.

— "Ὡ! ἂν ἔχη οὕτω, τότε μὴ τὴν καύσης, βασιλεῦ Γουλιέλμε. Ἐνόμισα ὅμως, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι σὲ εἶδα δελεασθέντα ἐκ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας σοὺ ἀνεκοίνωσεν ἐκεῖνος ὁ στρατιώτης. Δὲν εἶμαι ἀνθρωπὸς πολεμικός, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐχρησιμοποιοῦν αὐτὴν τὴν διώρυγα, ἥτις προεκτείνεται τόσῳ μακρῶν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σημεῖον, ὅπου αἱ ιδέαι μας συνκντῶνται, βᾶν Γκράφτ. Πράγματι θὰ ἦτο δυνατόν ἴσως νὰ εἰσχωρήσω διὰ τῆς διώρυγος εἰς Ἅγιον Γισλανόν καὶ νὰ συνδιαλεχθῶ ὅπως ἐπιθυμῶ μετὰ τῆς μαρκησίας.

— Νὰ τα!.. αὐτὴ θὰ φωνάζῃ ἅμα ἰδῆ ἀνθρώπους ὠπλισμένους... διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μεταβῆς μόνος.

— Θὰ ἴδωμεν.

— Συλλογίσου πόσον ἐπικίνδυνος θὰ εἶνε ἡ συνέντευξίς σας, ἂν εὑρεθῶν πλησίον τῆς ἄξιωματικοί, κανεῖς τῶν πριγκίπων μὲ τοὺς φρουροὺς του, ὁ βασιλεὺς..

— Ὁ βασιλεὺς! ἐψιθύρισεν ὁ Γουλιέλμος.

— Μεταβαίνει ἐκεῖ συχνάκις. Θὰ συνομιλήσῃ καὶ μετ' αὐτοῦ, ἐπανέλαθεν εἰρωνικῶς ὁ βᾶν Γκράφτ. θὰ ταπεινωθῆς ἀπέναντί του, ὅπως σοὺ συνέβη συχνάκις καὶ ἡμπορεῖς νὰ τοῦ ζητήσῃς καὶ συγγνώμην, διότι δὲν ἐνουμφεύθῃς τὴν νόθον του.

— Βᾶν Γκράφτ, διατί μοῦ λέγεις αὐτὰ τὰ ἀπρεπῆ λόγια;

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔμπορος, πιθανὸν νὰ σὲ συλλάβουν καὶ ἡ Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτη Μεγαλειότης θὰ σοὺ χορηγήσῃ εἰς κατοικίαν, ὅχι τὸν Ἅγιον Γερμανόν, ὅπου κατοικεῖ ἤδη ὁ Ἰάκωβος Β' ὁ πενθερός σου, ἀλλὰ τὸ φρουρίον τῆς Βαστίλλης. Καὶ τίς οἶδεν!.. θὰ ἔχῃς ἴσως τὴν τύχην, ἀφοῦ τὸ ὁμοίωμα σου ἐκἀκὴ καὶ ἀπηγγονίσθη εἰς Παρισίους, νὰ ἀποκεφαλίσθῃς καὶ πραγματικῶς ἐπὶ ἰκρωμάτος ὠραίου, ἐπεστρωμένου δι' ὀλοθρησκίου, μὲ κεντημένους ἐπάνω τοὺς δύο λέοντας τοῦ οἰκόσημου σου. Τί τύχη!..

Ἦ ὁ Γουλιέλμος ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Συνήθως δὲν ὀμιλεῖς πολὺ, βᾶν Γκράφτ, εἶπεν ἄλλ' ὅταν σοῦ ἔλθῃ ἡ ὄρεξις, ἀποζημιώνεσαι διὰ τὴν σιωπὴν σου.

— Τόσον ἀνόητον εἶνε αὐτὸ ὅπου λέγῃ; Πῶς! διὰ νὰ συνομιλήσῃς μετὰ τῆς

κυρίας Μαιντενῶν, ἀποφασίζεις νὰ ἐκτεθῆς εἰς κίνδυνον, τὸν ὅποιον εἰς ἀπλοῦς στρατιώτης σου πρὸ ὀλίγου δὲν συγκατατίθετο νὰ ὑποστῆ;

Ἦ ὁ βασιλεὺς ὑψώσε τοὺς ὄμους.

— Μὴ ὑψώνης τοὺς ὄμους, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ. Δὲν εἶνε ἀβροφροσύνη νὰ περιπαίξῃς τοὺς ἀνθρώπους.

— Φίλτατέ μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, σὺ ἐλησμόνησες τὴν ἀβροφροσύνην, ὅτε πρὸ ὀλίγου μ' ἐκρινες ἱκανὸν νὰ διαπράξω τοιαύτην ἄφρονα πράξιν.

— Ἥμην πολὺ ὠργισμένος.

— Θὰ ἐπροτίμας βέβαια νὰ μὲ ἀκούσῃς λέγοντα: Θὰ εἰσχωρήσω εἰς Ἅγιον Γισλανόν ἐπὶ κεφαλῆς πεντακοσίων ἀνδρῶν, ἐξαίφνης, χωρὶς κανεῖς νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ σχέδιόν μου.

— "Α, μάλιστα!

— Θὰ ἔχω εἰς μικρῶν ἀπόστασιν τοὺς τετρακισχιλίους Ἄγγλους μου διὰ νὰ μὲ βοηθήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ.

— Αὐτὸ θὰ εἰπῆ ὀμιλία!

— Θὰ κυριεύσω τὸ μοναστήριον θὰ βάλω τὴν μαρκησίαν εἰς ἕν φορεῖον, θὰ τὴν ἀπαγάγω καὶ θὰ τὴν κρατήσω ὡς ὄμηρον..

— Μετὰ ταῦτα θὰ γράψω εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας ὅτι θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω, ἐὰν λύσῃ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μόνς.

— Καὶ ἂν σοῦ παραδώσῃ τὸν Λουβοῦ;

— Ἰσως... Σὲ βλέπω τῶρα πλέον φαιδρόν, βᾶν Γκράφτ. αἱ ιδέαι μου σοῦ προσμειδιοῦν.

— "Ὡ! ἀρχίζουν νὰ μ' εὐχαριστοῦν.

— Τόσῳ τὸ κολλίτερον. Θὰ τὰς ἐπιδοκιμάσῃς πληρέστατα, ἐὰν σοῦ προσέθετα καὶ τὰ ἐξῆς: Δυνάμεθα νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην πρὸς τὴν μαρκησίαν τὴν στιγμὴν κατ' ἤν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἠθελε μεταβῆ εἰς Ἅγιον Γισλανόν... "Α, ἂ! οἱ ὀφθαλμοί σου λάμπουν! Θὰ παρεκαλοῦμεν τότε τὴν Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτη Μεγαλειότητα νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν εἰς τὸ φορεῖον καὶ θὰ ὠδηγοῦμεν ἐν τάχει ἀμφοτέρους εἰς μέρος ἀσφαλές, εἰς Χάγγην, παραδείγματος χάριν, ὅπως συνομιλήσωμεν ἐν πλήρει ἀνέσει μετ' αὐτῶν περὶ πασῶν τῶν ὑποθέσεών μας, οἰκιακῶν καὶ μὴ.

— Ὡ θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ βᾶν Γκράφτ, συνενῶν τὰς χεῖρας.

— Καὶ ἀντί, ἐξηκολούθησεν ὁ Γουλιέλμος, νὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω γελαιοδέστατα εἰς τὴν Βαστίλλην, ὅπως ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἀντί νὰ χάσω τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ ἰκρωμάτος, τὴν κεφαλὴν μου, ἥτις εἶνε ἀσθενῆς τὴν στιγμὴν ταύτην, βᾶν Γκράφτ, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν ἐπιθυμῶ νὰ διατηρῶ, ὡς νὰ ἦτο πολὺ ὑγιής, ἀντί τούτου, θὰ φιλοξενήσω τὸν Λουδοβίκον ἸΑ' εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἰς Λῶ, χάριν λόγου, ἀφοῦ ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. Θὰ φανῶ πολὺ ἐπεικῆς καὶ ἐλευθεριώτατος πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα θὰ τοῦ παραχωρήσω δι' ἐξοδά του τὸ διπλοῦν ἀφ' ὅ, τι χρηρῆται εἰς τὸν βασιλέα Ἰάκωβον

ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Ὁλλανδοὶ μου θὰ βλέπωσι τὸν Ἥλιον ὁσάκις θελήσωσι, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν κέρδος διὰ τὴν ὀμιχλώδη χώραν μας. Τί λέγεις, βάν Γκράφτ ;

— Ὁ βασιλεῦ μου ! εἶπεν οὗτος· τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶνε ἀντάξιον τοῦ στατχοῦδερ τῶν Ἐπτά-Ἠνωμένων Ἐπαρχιῶν.

— Σοῦ ἀρέσει ;

— Μὲ ἐκθαμβώνει.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, βάν Γκράφτ, ἄς ἐπιμείνωμεν εἰς αὐτὸ τὸ σχέδιον. Καὶ πρέπει νὰ πράξωμεν καὶ διὰ σέ. Πιστεύω ὅτι θὰ σώσω τὸ Μὸνς διὰ τοῦ τρόπου τούτου.

— Καὶ ἐγὼ πιστεύω, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ, ὅτι ὁ Λουβοῶ ὡς καλὸς ὑπήκοος δὲν θὰ λείψῃ νὰ ἔλθῃ εἰς Ὁλλανδίαν διὰ νὰ κάμῃ συντροφίαν εἰς τὸν κύριόν του. Τοῦ φυλάττω μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὴν ἐν Βωμπίς οἰκίαν μου.

— Σοῦτ ! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος ἐπαναπίπτων εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κήποιος ἔρχεται.

Μ

ΚΑΚΗ ΕΝΤΟΛΗ

Ὁ Ἰασπίνος κατετρόμαξε παρατηρήσας τὴν μεταξὺ Λουβοῶ καὶ Δεβῶτ συνενόησιν. Οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ κκοῦ ἀββᾶ, ὅτι τὸ μυστικὸν του θὰ διέτρεχε κίνδυνόν τινα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο. Καίτοι δ' ἄλλοτε ἐν Λαθερνῇ εἶχε μάθει ὅτι ἡ τύχη τοῦ Δεβῶτ ὠφέλιτο εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Λουβοῶ, ὁ Ἰασπίνος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ ἤρχετο μία ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Λουβοῶ θὰ τὸν κατέτρεχε. Τί ἦτο ὁ Ἰασπίνος, διὰ τὸν πανίσχυρον ὑπουργόν ! Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἄκαρι καὶ ὁ λέων συνητηθήσασιν, ἐκάρυξαν πρὸς ἀλλήλους τὸν πόλεμον καὶ ἰδοῦ, ὅτι ὁ λέων ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ στήσῃ παγίδα, ὅπως καταστρέψῃ τὸν μικροσκοπικὸν του ἐχθρόν.

Ἔκτοτε τὸ πᾶν καθίστατο δυνατόν.

Ὁ Ἰασπίνος ἐγένετο ἀνάδοχος τοῦ Δεβῶτ. Πότε ; ὁμοῦ μὲ ποῖαν ἀνάδοχον ; Ὡ ! ὁ πκνοῦργος ὑπουργὸς θὰ κατῴρθου ν' ἀνατρέξῃ ταχέως εἰς τὴν πηγὴν ὄλων αὐτῶν τῶν μικρῶν μυστικῶν !

Ὁ Ἰασπίνος εἶχε καρδίαν, ἥτις τὸν ἠμποδίζει νὰ ἦνε εὐφυής. Ἠδύνατο, ὡς εἶπομεν ἥδη, νὰ γίνῃ μέγας εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ μὴ παρουσιάζωνται συχνὰ αἱ περιστάσεις αὗται. Τὸ τεταμένον τόξον εἶχεν ἀνάγκη νὰ σπυρίσκει. Ὁ Ἰασπίνος μετὰ τὸν πρὸς τὸν Λουβοῶ ἀγωνία του ἐπεθύμει ν' ἀλιεύσῃ. Μεταξὺ τοῦ Λουβοῶ καὶ τοῦ Ἰασπίνου ὑπῆρχεν ἡ διαφορὰ αὕτη, ὅτι ὁ ὑπουργὸς οὐδέποτε ἀνεπαύετο.

Δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ παραστήσῃ τὰς ἀγωνίας τοῦ ἀββᾶ κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς συνομιλίας ταύτης τοῦ Δεβῶτ μετὰ τοῦ μαρκησίου. Ὁ Ἰασπίνος ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ βαπτιστικὸς του ἦτο ὁ πλέον ἀνκιθῆς πκληάνθρωπος, ἡ πλέον ἀθλία ψυχὴ. Τῷ ἐφάνετο, ὅτι ἤκρατο πᾶν ὅ,τι

ἔλεγε πρὸς τὸν Λουβοῶ δι' ἐκάστης χειρονομίας, δι' ἐκάστης λέξεως, δι' ἐκάστης ὑποκλίσεως· καὶ ὅτι τὸν ἤκουε λέγοντα : Σᾶς πωλῶ τὸν ἀνάδοχόν μου. Μόλις δὲ ὁ ὑπουργὸς εἰσήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του μὲ τὸ περίφημον ἀντίγραφον τοῦ βαπτιστικοῦ, ὁ Ἰασπίνος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ, ἔδραμε πρὸς τὴν ἀμαξίαν, εἰς ἣν θ' ἀνῆρχετο ὁ Δεβῶτ.

Ὁ προμηθευτῆς δὲν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν ἀνάδοχόν του. Ὁ ἀββᾶς ὠθήσας αὐτὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμαξίας ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς ἀσθμαίνων.

Ὁ Δεβῶτ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς ἀλληλοδιαδόχου ταύτης καταδιώξεως ἣν ὑφίστατο παρὰ τοῦ Λουβοῶ καὶ τοῦ Ἰασπίνου· ἀλλ' ὄρμεμφύτως ἡ πονηρὰ του φύσις τὸν προειδοποιεῖ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνεπιτύχου ὠφελήματος. Ὁ ἀββᾶς διέταξε τὸν ἠνίοχον νὰ βαίνειν κατ' εὐθείαν, πρὶν δὲ ὁ Δεβῶτ προφθᾶσῃ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον τῶν ἀλλοκώτων αὐτῶν διαβημάτων,

— Τί σοῦ ἔλεγε ὁ κύριος Λουβοῶ ; ἠρώτησεν αὐτὸν ἀποτόμως ὁ Ἰασπίνος, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ ποσῶς τὴν τεταραγμένην αὐτοῦ φωνὴν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν.

Ὁ Δεβῶτ, πρὸς ὃν ὁ ὑπουργὸς εἶχεν ἐπιβάλλει ἐχεμύθειαν ἐπὶ εὐθύνη τῆς ἰδίας του ζωῆς, δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Περί τῶν λογαριασμῶν μου ὠμιλοῦμεν, ἀπήντησεν.

Ἄκτις ἐλπίδος ἤστραψεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰασπίνου, ἀλλὰ διεσκεδάσθη ἐν τάχει ἕνεκα τοῦ προσπειποιημένου ἤθους καὶ τοῦ ἀπαθοῦς βλέμματος τοῦ βαπτιστικοῦ του.

— Ὁχι, ὅχι ! εἶπε λυπηρῶς, δὲν σοῦ ἔλεγε αὐτὸ ὁ κύριος Λουβοῶ.

— Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀνάδοχέ μου.

— Μὴ ὀρκισθῆς ! . . Τί ἔγγραφον ἦτο ἐκεῖνο ὅπου τοῦ ἐνεχείρισες, ἀφοῦ τὸ ἀνεξήτησες μὲ τόσην σπουδὴν εἰς τὴν ἀμαξίαν σου ;

— Οἱ λογαριασμοὶ μου.

— Ὡ ! οἱ λογαριασμοὶ σου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιέχωνται εἰς τόσῳ μικρὸν ἔγγραφον ! . Δεβῶτ, μ' ἐπρόδοσες ὅπως ὁ Ἰουδας ὁ Ἰσκαριώτης ! . .

+ Σ' ἐπρόδωσα ! . ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· καὶ εἰς τί ἠδύναμην νὰ σᾶς προδώσω ;

— Εἰξεύρω τί λέγω, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, στενοχωρημένος διότι τοῦ διέφυγεν ἡ λέξις ἐκεῖνη. Λοιπὸν ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ εἴπῃς τί σ' ἠρώτησε περὶ ἐμοῦ ὁ κύριος Λουβοῶ ;

— Τίποτε, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἀνέκραξεν ἀναιδῶς ὁ Δεβῶτ.

— Συλλογίσου, προσέθηκεν ὁ Ἰασπίνος τρέμων ἥδη ἐκ τοῦ θυμοῦ· συνεννοεῖσαι μετὰ τοῦ κυρίου Λουβοῶ ἐναντίον μου· θὰ εὐρῶ καὶ ἐγὼ ἕνα σύμμαχον ἐναντίον σου· ἔχω κ' ἐγὼ φίλους.

Ὁ Δεβῶτ ἐφρικίσεν· ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην του οἱ λόγοι τοῦ Λουβοῶ· ὁ ὑπουργὸς λαλῶν περὶ τοῦ ἀββᾶ, εἶχεν ἀποκαλέσει αὐτὸν *gilar* ἐπιστήθιόν τῆς κυρίας Μαιντενών.

Ὁ Ἰασπίνος τὸν εἶδε τάλαντευόμενον. — Ὁ κύριος Λουβοῶ σ' ἔκαμε ν' ἀποκτήσῃς τὴν περιουσίαν σου, ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὴν ξεκαίω, ἂν ἐπιμένης νὰ ψευδῆσαι.

— Ὡ ! ἐφέλλισεν ὁ Δεβῶτ μειδιῶν.

— Κύριε ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ἐντεινὼν τὴν φωνὴν διὰ νὰ τονίσῃ περισσότερο τὴν λέξιν· ἐγὼ ἐνήργησα νὰ δοθῇ χάρις εἰς τὸν κύριον Λαθερνῇ, τὸν ὅποιον ὁ φίλος σου ὑπουργὸς εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον, ἐγὼ ἐνήργησα νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν, ἐνῶ ὁ κύριος Λουβοῶ ἤθελε νὰ τὸν ἐξορίσῃ. Κρίνε ἀφ' ὅσα ἔπραξα, τί δύναμαι νὰ πράξω καὶ φοβοῦ.

Ὁ Δεβῶτ κατεπτοήθη. Τὰ πάντα ἦσαν δυνατὰ διὰ τὸν φίλον τῆς κυρίας Μαιντενών. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως τὰ πάντα ἦσαν δυνατὰ καὶ διὰ τὸν κύριον Λουβοῶ. Τίνα τῶν δύο σκοπέλων ν' ἀποφύγῃ ; Κατὰ τίνας ἐκ τῶν δύο ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ τὸ σκάφος τοῦ Δεβῶτ ;

— Ἄς προφυλαχθῶ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ προμηθευτῆς. Ἄς περᾶσω ἀπὸ τὸ μέσον. Φαίνεται ὅτι προσέφερα ἐκδούλευσιν εἰς τὸν κύριον Λουβοῶ, ἀφοῦ μὲ ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιάσω τοὺς λογαριασμούς μου. Ἄς προσφέρω ἐπίσης ἐκδούλευσιν εἰς τὴν ἀνάδοχόν μου· ἀλλὰ ἐπὶ τίνας πράγματα ; . .

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰασπίνον ὡσεὶ συνθηκολογῶν· τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ, φίλτατέ μου ἀνάδοχε ;

— Νὰ μοῦ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ποῖαν ἀλήθειαν ;

— Μήπως εἶνε πολλαὶ αἱ ἀλήθειαι ;

— Καμμίαν φοράν, ἀνάδοχέ μου, καμμίαν φοράν ! . .

— Σ' ἐρωτῶ λοιπὸν νὰ μοῦ εἴπῃς ποίας ἐρωτήσεις σοῦ ἀπέτεινεν ὁ Λουβοῶ περὶ ἐμοῦ.

— Καμμίαν.

— Πάλιν ! . Ἄ, λοιπὸν ἐπιμένεις ; θέλεις νὰ μοῦ κρύψῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον θὰ μάθω αὔριον ;

— Τῷ ὄντι· πιθανὸν νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἐσυλλογίσθη ὁ Δεβῶτ, καὶ διατρέχω μέγαν κίνδυνον ἀντὶ τόσῳ μικροῦ πράγματος. Ἀνάδοχέ μου, ἐξηκολούθησεν, ἰδοῦ ὅλη ἡ ἀλήθεια· ὁ κύριος Λουβοῶ μὲ ἠρώτα ἂν ἤμην καλὸς καθολικός.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Καὶ ἂν ἦσθε σεῖς πράγματι, ὁ ἀνάδοχός μου.

Ὁ Ἰασπίνος ἠσθάνθη τὸ μέτώπόν του περιρροῦμενον ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος.

— Τί τοῦ ἀπήντησες ; ἐφέλλισεν.

— Τοῦ ἀπήντησα ὅτι εἰς τὴν οἰκογενειάν μου δὲν ὑπῆρχεν οὔτε αἰρετικός, οὔτε Ἰουδαῖος, πρὸς ἀπόδειξιν δέ . . .

— Πρὸς ἀπόδειξιν ; . .

— Τοῦ ἔδωσα ἐκεῖνο τὸ ἔγγραφον.

— Τί ἦτο ;

— Ἡ βαπτιστήριός μου πράξις.

Ὁ Ἰασπίνος ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς.

— Ἐκαμες αὐτό ! ἀνέκραξεν.

— Διατί τάχα, ἀνάδοχέ μου ;

— Σωστόν! ἐψιθύρισεν ὁ ἀββᾶς ὠχρὸς ὡς φάσμα.

— Ἀνάδοχέ μου, φίλτατέ μου ἀνάδοχε, εἶπέ μου μήπως ἐσφαλὰ ; ..

— Σιωπή!.. διότι ἄλλως τρέχει κίνδυνον ἡ ζωὴ σου! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος σύρων μίαν ἄκραν τοῦ φορέματος τοῦ ἡνιόχου διὰ τὴν εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅπως σταματήσῃ. Ταυτοχρόνως δὲ κατῆλθεν ἐσπευσμένως ἐκ τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ὁ Δεβὼτ τεταραγμένος εἰς μάτην προσεκάλει αὐτὸν μετὰ μυριῶν διαμαρτυριῶν.

Ὁ ἀββᾶς ἔτρεξεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας χωρὶς νὰ ἔχη συνειδησιν περὶ τοῦ τί ἐπρακτεν. Εἶτα, ἀφου ὁ δροσερὸς ἀὴρ καὶ ἡ κόπωση ἐπράξουν τὴν ἐξαψὶν του, ἐρρίφθη μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ χλοεροῦ ὑψώματος καὶ ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβάζων.

— Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη! ἔλεγεν ἐνῶ ἐβόμβει ἡ κεφαλὴ του, τὸ πᾶν ἀνεκαλύφθη! Ὁ Λουβοῦ γνωρίζει τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν. θὰ παραβάλῃ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ βαπτίσματος μὲ τὴν ἀπουσίαν τῆς κυρίας Σκαρρών· αἱ κακολογίαι, αἱ ἀποθησαυρισμένοι εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θὰ βοηθήσωσι τὴν κακὴν πρόθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ. Τὰ πάντα ἀπωλέσθησαν!

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐγερθεὶς ἐχειρονόμει ὡς ἡθοποῖος.

— Τί νὰ πράξω; .. νὰ φύγω; ὦ! .. καὶ ὁ Γεράρδος; .. Καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαταλείψω χωρὶς νὰ προειδοποιήσω; Ὅθι ἤμουν ἀνάνδρος καὶ ἀχάριστος! Ἄν τὴν προειδοποιήσω θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐμπρός, Ἰασπίνε! Εἶνε σκληρὸν νὰ κομίσῃς εἰς τὴν μαρκησίαν τόσῃ λυπηρὰν ἀγγελίαν. Ἄλλ' ὁ Λουβοῦ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη καὶ εἶνε ἀπαραίτητον!

Καὶ ἀπέναντι τοῦ τοιούτου καθήκοντος ὁ ἀββᾶς ἀνέλαβε θάρρος. Παρετήρησε τὸν ὀρίζοντα. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἐκεῖτο τὸ στρατόπεδον, ὅπου ὁ Γεράρδος ἐκοιμάτο ἴσως ἀκόμη κατάκοπος ἐκ τῶν μόχθων καὶ τῶν κινδύνων τῆς προτεραίας. Φεῦ! ποῖαι νέαι δοκιμασίαι ἐπεφυλάσσαντο εἰς τὸν προσφιλέκεῖνον μαθητὴν τοῦ γηραιοῦ Ἰασπίνου; .. Πρὸς ἀριστερὰν ἐκεῖτο ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, ἧς ἡ ὄξεια κορυφὴ ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσου. Ἐκεῖ ἐκοιμάτο ἐπίσης ἡ μαρκησία, ἣν ἀνέμενε τόσῃ λυπηρᾷ ἐξέγερασις.

— Ἄς ὑπάγω εἰς τὸν Ἁγιον Γισλανόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰασπίνος.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς, πολλαπλασιάζων τὰς δυνάμεις τῶν βραχειῶν κνημῶν του, ἤρχιζε νὰ διατρέχῃ τὴν ἔκτασιν. Ὁ περιπάτος ἐγένετο αὐτῷ χρήσιμος, διότι καθ' ὁδὸν ἐπῆλθεν αὐτῷ μία καλὴ ἰδέα.

Τῷ ὄντι, ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπετο τὴν φοβερὰν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ κάμῃ πρὸς τὴν μαρκησίαν, τόσον ὀλιγώτερον ἡσθάνετο θάρρος. Ὁ μέλας ὀφθαλμὸς τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἐξηκόντιζε φλόγας, ὡς ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὁ Ἰασπίνος ἐξημηνείζετο. Ἐν τούτοις ὅμως ἀνάγκη πᾶσα ἦτο νὰ προειδοποιηθῇ. Ἐν μέσῳ

τῆς τοιαύτης ἀμηχανίας ὁ Ἰασπίνος ἀνεμνήσθη τῆς Νανῶν.

Ἡ Νανὼν ἐξ ὧν τούτων οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ. Ὁ διαρρέουσας χρόνος τὴν εἶχε καθησυχάσει ἐντελῶς καὶ ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη καὶ ἡσυχος. Συνεργάτις ἢ συνένοχος ἄκουσιν εἰς τόσας μυστηριώδεις περιπετειάς, ὡχυροῦτο μακαρίως ὑπισθεν τῆς ἐχευμθείας, ἣν ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτῇ, καὶ ἦν δὲν ἡδύνατο νὰ παρῶνται, χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ὑποστῇ κίνδυνον.

Ἡ φιλόρησκος γυνὴ εἶχε καλῶς ὑπολογίσει πάντα ταῦτα. Ὁσαῖς ἐβλεπε τὸν Ἰασπίνον, ἐσφιγγεν ὅπως οὖν τὰ χεῖλη τῆς, ἔταπεινόν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τόσῃ φιλαρέσκως, ὥστε ὁ πονηρὸς διάβολος νὰ εὐρίσκη ἐκ τούτου κάποιαν εὐχαρίστησιν. Ἐλεγχον συνειδήσεως δὲν ἡσθάνετο ποσῶς φόβον καθόλου. Ἡ Νανὼν καὶ ὁ Ἰασπίνος συναντῶμενοι δὲν περιεπτύσσοντο πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' οὕτε καὶ ἐδάχνοντο.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐδίστασε νὰ μιμηθῇ τὸν κύριον Βωμπάν, ὅτε οὗτος ἐξηκόντιζε τὰς βόμβας του κατὰ τῶν εἰρηνικῶν οἰκιστῶν.

Ἐφθάσε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πρώτου προγεύματος εἰς Ἁγιον Γισλανόν καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Βαλβιέν.

Γινώσκουμεν ὅτι τὸ εὐδαίμων αὐτὸ ὑποκαίμενον εἶχεν ἰδίους θεράποντας καὶ θαλαμηπόλους. Μία τούτων, ἀφου ὑπεκλήθη ἐνώπιον τοῦ ἀββᾶ, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτερον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν παρὰ μετὰ τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν.

— Δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος τρέμων ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ τοῦ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν φοβερὰν δεσποιναν, ἔχω ὅμως σπουδαῖα πράγματα ν' ἀνακοινώσω εἰς τὴν δεσποινίδα Νανῶν.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὴς τώρα δοκιμάζει ἐν φόρεμά της.

— Εὐαρεστήθητε νὰ τῇ εἶπητε ὅτι τὴν περιμένω εἰς τὸν κήπον.

— Βεβαίως, κύριε ἀββᾶ, ἀλλὰ...

— Καὶ θὰ μὲ καθυποχρεώσετε, φίλτατη δεσποινίς, ἐὰν προσθέσετε ὅτι τὴν ἀναμένω ἄνευ ἀναβολῆς.

— Πολὺ καλά.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπῆλθεν ἐν τάχει. Ἄναμφισβότως ἦτο γνωστὴ ἡ ἰσχὺς, ἣν ἔχειεν ὁ Ἰασπίνος.

Δὲν εἶχον παρῆλθαι δέκα λεπτά ὅτε ἡκούσθησαν τραχεῖαι λέξεις καὶ ὀργίλαι ἐπιφωνήσεις εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς δειροστοιχίας. Ὁ Ἰασπίνος ἀνεγνώρισε τὴν Νανῶν. Ἡ γερωντοκόρη προσήρχετο ἐν τάχει, δὺσθυμος, διότι ἔσπευδεν. Ἄνησυχία ἐξωγραφεῖτο εἰς τὸ ὄμμα τῆς, ὅπερ ἄνευ τούτου θὰ ἦτο φλογερὸν.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν, κύριε ἀββᾶ, ἐρχεσθε νὰ μὲ ἀπασχολήσετε; ἠρώτησεν ἀσθημαίνουσα.

Ὁ Ἰασπίνος ὑπεκλήθη εὐσεβάστως.

— Τώρα θὰ σᾶς τὸ εἶπω, δεσποινίς, ἀπήντησεν.

— Σᾶς παρακαλῶ ὅμως γρήγορα.

— Ὅσῳ γρηγορώτερα δύναμαι· ἀλλ' ἐν πρώτοις, παρακκλῶ, ἄς ἀποσυρθῶμεν κατὰ μέρος.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε τόση ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν κατ' ἰδίαν, εἶπε μετὰ στρυφνότητος ἡ γερωντοκόρη διαστέλλουσα μετ' ὀργῆς ἀνυποκρίτου τὰ ὄμματα καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐξετάζουσα ὅτε μὲν τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκοντο, ὅτε δὲ μετὰ προσεκτικῆς ἐρεύνης τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰασπίνου.

— Δὲν κάμνετε καλὰ νὰ μὴ τὸ ὑποθέτετε, δεσποινίς, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τόση ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ μόνας καὶ ἄνευ μαρτύρων.

Ἡ Νανὼν ἐφροκίασεν.

— Τί τρέχει πάλλιν; εἶπεν.

— Σοβαρὰ πράγματα· ἐβαπτίσσαμεν ἄλλοτε ὁμοῦ ἐν παιδίον . . .

— Ὅθι σιωπήσης; ἀνέκραξε διακώπτουσα αὐτὸν ἡ δεσποινὴς Βαλβιέν τρέμουσα σύσσωμος.

— Τὸ δὲ παιδίον αὐτό, περὶ τοῦ ὁποῦ τόσον ὀλίγον ἐνδιαφέρεσαι, ἔγεινεν ἀνὴρ, ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος ὁ ἀββᾶς.

— Καὶ μὲ αὐτό; ..

— Ἐγεινεν ἓνας ἀχρεῖος.

— Καὶ τί ἐπεμβαίνω ἐγὼ;

— Ἰκανὸς νὰ διαπραῖξῃ τὰ πάντα.

— Δὲν πταίω ἐγώ.

— Ἰκανὸς νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἀνάδοχόν του.

— Ὑπερασπίσου.

— Καὶ τὴν ἀνάδοχόν του.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Νανῶν, ἧς ἡ μορφή τοσοῦτον ἡλλοιώθη, ὥστε ὁ Ἰασπίνος θὰ ἡσθάνετο οἶκτον, ἐὰν εἶχε κείρον.

— Νὰ μὲ καταστρέψῃ! .. Με γνωρίζει λοιπόν; ἐπανελάθεν ἡ γερωντοκόρη.

— Καὶ ποῖος δὲν σε γνωρίζει. Φεῦ! τὸ μεγαλεῖον ἔχει αὐτὸ τὸ δυσάρεστον.

Ἐπεσοῦ συνέχισα.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

Μὴν παρῆλθεν.

Αἱ χιόνες διελύοντο καὶ τὸ νέον ἔτος ἔφθασε, κατάφορτον, συνθήως, ἐκ τῶν ἀναγκαστικῶν δώρων καὶ τῶν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων.

Ὁ Μάξιμος ὁμως δὲν εἶχε ἐπανίδει οὔτε τὴν κόμησσαν Γιάλτα, οὔτε τὴν καλλογὴν τοῦ σκέτιν, ἢ ὁποῖα τοῦ ἀφήρησε τὸ βραχιόλιον.

Τὸ συμβᾶν τὸ ὅποιον ἤρξατο εἰς τὸ σκέτιν, ἔσχε τέλος μᾶλλον ἰδιοτροπότερον ἢ τὴν ἀρχὴν.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ διακοπέντος δεῖπνου, ὁ Μάξιμος μάτην ἐπερίμενε ἐφ' ὅλην τὴν πρωίαν τοὺς μάρτυρας τοῦ ἀγριανθρώπου. Τὴν μεταμεσημβρίαν, παρὰ τὴν σφῆν συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ, μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν δύο φίλων του, τοὺς ὁποίους ἐξ-ἀπέστειλεν εἰς τὴν ὁδὸν Ζοργροᾶ.

Εὗρον τὴν θύραν κλειστήν· ἔκρουσαν ἐπανειλημμένως τὸν κῶδωνα, ἀλλ' ἀνωφελῶς, καὶ οἱ δύο μάρτυρες ἐπανέστρεψαν ἀπρακτοί.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Μάξιμος ἀυτοπροσώπως ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀγριανθρώπου. Ἄλλ' οὐδ' αὐτὸς ἐπέτυχε νὰ τῷ ἀνοιξῶσι τὴν θύραν.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς θυρωρὸς τῆς ἀπέναντι οἰκίας τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐξεπίτηδες ἔσπυεσε νὰ τῷ εἶπη ὅτι ἡ Ἄρκοῦθα ἔφυγε καὶ δὲν τὸν εἶδον ἀπὸ τριάκοντα ἕξ ὥρων, οἱ δὲ γείτονες, οἱ ὅποιοι τὸν ἀπηγάνοντο, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν ὅτι βεβαίως εἶχε διαπραχθῆ ἔγκλημα εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο οἶκον.

Ὁ ἀστυνομὸς ἦλθε καὶ ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν λεπτομερῶς, οὐδὲν ἀνεῦρον πτώμα, οὐδ' ἄλλο τι. τὸ ὅποιον νὰ μαρτυρῆ ὅτι ἐπῆλθε πού βία. Τὰ ἐπιπλα, ὠραῖα καὶ καινούργια, εὕρισκοντο ἐν τάξει, καὶ οὐδ' ἐφαίνοντο καὶν ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν ποτέ, ἢ ὅτι ἀπεικονήθη τις ἐπὶ τῶν πολυτελεῶν κλινῶν, αἵτινες ἐκόσμουσαν τοὺς κοιτῶνας τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος.

Ἡ φωλιὰ τῆς ἀρκοῦθας εὕρισκετο, ὡς ὑπέθετον οἱ γείτονες, εἰς τὸ βᾶθος ἑνὸς σπηλαίου. Ὑπῆρχον ἐκεῖ στρώμα, καλύμματα καὶ τρόφιμα. Πῆθος οἴνου, βρέλιον ρακῆς, παστά καὶ καπνιστὰ κρέατα τοῦ Ἀμβούργου, χοιρομήρια τῆς Μαγιᾶς καὶ ρέγκαὶ τεταριχουμένοι.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἐρεύνης ταύτης ἦν ὅτι ὁ κατεργάρας αὐτὸς ἔφυγε καθὼς καὶ ἦλθε, χωρὶς δηλαδὴ νὰ μάθουν διατί, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ ἐπιπλα, ἄτινα ἀφῆκεν, ἐπῆρκον νὰ πληρωθῆ τὸ ἐνοίκιον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠσυχολήθησαν πλεόν περι αὐτοῦ.

Τοῦ ἰδιοκτῆτου ἦτο λοιπὸν συμφέρον νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Ὁ Μάξιμος μὴ θεωρῶν ἑαυτὸν ἠτηθέντα ἐπορεύθη εἰς τοῦ ἰδιοκτῆτου, ὁ ὁποῖος τῷ εἶπεν ὅτι προπληρωθεὶς τὸ ἐνοίκιον τριῶν ἐτῶν, οὐδ' ἀνησῶχει καὶν πρὸς τὸ παρόν.

Ποῦ νῦν νὰ εὔρη αὐτὸν τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὴ ἀφίνον ὀπισθῆν του, οὐδ' ὑπηρέτας, οὐδὲ φίλους οὔτε ἐρωμένην;

Διότι βεβαίως ἔλαθε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτιν.

Ἄλλ' οὐδὲ περὶ αὐτῆς ὁ Μάξιμος ἐδυνήθη νὰ λάβῃ πληροφορίας.

Μάτην ἠρώτησε τοὺς σπουδαιότερους

ἀεργούς τῶν Παρισίων, οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ ἀστέρος τούτου, τοῦ λάμπαντος μίαν ἢ δύο ἐσπέρας καὶ ἐξαφανισθέντος χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἵχνη.

Καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ κύκλου του, οὐδ' αὐταὶ ἐδυνήθησαν νὰ τὸν πληροφορήσωσι τι περὶ αὐτῆς.

Ἡ κυρία Σερζὰν σὰς ἦτο πικρῶς ἀγνωστος καὶ μάλιστα ἐγένετο πολὺ εἰς βάρος τοῦ Μάξιμου, ὅταν ἐτόλμησε νὰ ταῖς εἶπη ὅτι ἦτο αὕτη ἡ ὠραιότερα γυνὴ ἀφ' ὅσας ποτὲ συνήτησεν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐλευθερίων.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἀστὴρ τοσούτω φαινὸς διῆλθεν ἀπαρατήρητος ἐκ τοῦ κόσμου των.

Καὶ ὁ Μάξιμος ἀποθαρρυνθεὶς πλέον, ἐπεισθη ὅτι ἡ κυρία Σερζὰν οὐδέποτε σπουδάζει ὑπῆρξε τῆς τάξεως τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, ἀλλ' ὅτι ἐκ συμπαίγνιας μετὰ τοῦ ἀγριανθρώπου της ἐδέχθη νὰ δειπνήσῃ μετὰ τοῦ θαυμαστοῦ της Μάξιμου, ὅπως δυνήθη νὰ τοῦ ὑποκλέψῃ τὸ βραχιόλιον.

Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδε πλέον κανεὶς. Ἀμφότεροι δὲ ἀπῆλθον εἰς συνάντησιν τῆς κουλγέρας, ἢ ὁποῖα εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κοιμᾶται ἐντελῶς ἡσυχος.

Εὕρισκοντο ἤδη ὑπὸ τὴν κατοχὴν της καὶ ἡ ἀποκοπεῖσα χεὶρ καὶ τὸ βραχιόλιον, τὸ ὅποιον τὴν ἐστόλιζεν. Εἶνε γυνὴ συνετὴ καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρισκοντο εἰς ξένας χεῖρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματός της.

Ὁ Μάξιμος συνεχινήθη ἐκ τῆς ἀποτυχίας του, ἀλλὰ καὶ ταχέως ἐπαρηγορήθη, διότι εἶνε ἄλλου ἀπησχολημένος.

Ἀφ' ἧς ἐγνώρισε τὴν ἰδιοτροπὴν ἐκείνην κόμησσαν, ὁλονὲν αὐτὴν σκέπτεται. Καὶ τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν τὴν ἐπανεῖδεν.

Αἱ προρρήσεις τοῦ ἱατροῦ ἐπληθήθεισαν. Ἡ κυρία Γιάλτα εἶνε ἐπικινδύνως ἀσθενὴς· ὑπάρχει φόβος περὶ τῆς ζωῆς της καὶ ὁ κ. Βιλλαγῶς δὲν ἐγγυᾶται ὅτι θὰ τὴν σώσῃ. Δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ πλησίον της καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καθ' ἑκάστην διδίδει εἰδήσεις περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου τῆς κομῆσσης εἰς τὸν Μάξιμον.

Καὶ δὲν μεγαλοποιεῖ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀσθενείας, διότι ὁ Μάξιμος καθ' ἑκάστην πορευόμενος εἰς τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρειδλάνδ ἵνα πληροφορηθῆ, διακρίνει τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν λύπην εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἱατροῦ. Καὶ δις ἢ τρίς μάλιστα κατέλαβεν αὐτὸν δακρύνοντα.

Ἄλλ' ὁ Οὐγγρος φαίνεται ἤδη μᾶλλον βέβαιος. Ἡ κόμησσα νῦν εὕρισκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, τὴν κρισιμότεραν δηλαδὴ στιγμήν της νόσου, ὁ κύριος Βιλλαγῶς λέγει ὅτι ἡ κόμησσα ἐξεδήλωσεν ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ζωὴν της καὶ ὁ Μάξιμος λίαν ἐκολακεύθη μαθὼν ὅτι συχνάκις ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐζήτησε μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἴδῃ.

Δυστυχῶς πρέπει νὰ περιμένῃ τὴν συγκάτευσιν τοῦ ἱατροῦ, διατάζοντος ἔτι.

Παρακαλεῖ τὸν Μάξιμον νὰ ὑπομένῃ καὶ τὸν ἐξορκίζει νὰ μὴ εἶπη τι, ὅπερ δυνατόν νὰ ταράξῃ τὴν κόμησσαν, ἀμὰ τῆ ἐπιτραπῆ ἢ εἴσοδος. Τῷ ἐπαναλαμβάνει δὲ ὅτι ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ ἦνε καταστροφικὴ εἰς αὐτὴν οὔσαν νευρικῆς κράσεως, καὶ ἡ ὁποῖα μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ ἔνεκα ἀφροσύνης. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνάγκης ἀναμένει ἀριθμεῖ ὁμως τὰς ἡμέρας, διότι ἀπασαί αἱ σκέψεις του ἀποβλέπουσι εἰς τὴν κόμησσαν. Προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἤδη ἐρωτᾷ ἑαυτὸν μήπως πρώτην ταύτην φοράν εἶνε ἀληθῶς ἐρωτευμένος.

Εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθη ὅτι αἰσθάνεται καὶ τοῦτο εἶνε δηλωτικὸν σύμπτωμα, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἔκρυπτεν ἀπὸ τὴν φίλην του τὰς ἰδιοτροπίας τῆς καρδίας του καὶ τὰς ἐκάστοτε κυριαρχούσας ἐπ' αὐτῆς, ὅσον μηδαμινὰ καὶ ἂν ἦσαν. Ἐγένετο ἐχέμυθος, σχεδὸν ἄγιος καὶ οὐδ' ἐπιδιδῶκει πλέον τὴν συντροφίαν τοῦ φίλου του Ἰουλίου Βινιού. Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἀποφεύγει καὶ χαίρει ὡς πάλαι εὐτυχῆ ὁ καλὸς οὗτος φίλος.

Ἐπῆλθε νῦν μεταβολὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Δορζέρ, μεταβολὴ μεγάλη.

Ὁ Βινιού προεβιάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ συνταγίου, καὶ ὅπερ σπουδαιότερον, ὁ διευθυντὴς του τῷ ἐπέτρεψε νὰ περιποιῆται τὴν Ἀλικίην, ἢ ὁποῖα δὲν ἀποβάλλει τὰς περιποιήσεις του.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶνε παρηλλαγμένη. Ἡμέρας τινὰς ἀπὸ τοῦ περιπάτου εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἢ νεαρὰ κόρη τὰ πάντα διηγήθη εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ Ἰωσήφ, ὁ πολὺ περιποιητικὸς ὑπηρέτης, παρ' ὀλίγον ἀπεβίαστο, ἂν μὴ αὕτη ἐζήτηε τὴν χάριν δι' αὐτόν.

Ἐντεῦθεν ὁ ἐξαδελφὸς της Μάξιμος ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν παρὰ τῷ θεῷ του, ὀφειλοντι αὐτῷ χάριτας διὰ τὴν ἐπέμβασίν του. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του ἡ Ἀλικίη διεκήρυξεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὴν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος ν' ἀκολοθῆσῃ τὰς πατρικὰς ὁδηγίας.

Ὁ Τραπεζίτης ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ἵνα παρουσιάσῃ τὸν υποψήφιόν του, καὶ οὐδεμία ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς Ἀλικίης ἀντίρρησης.

Ἐζήτησε μόνον καιρὸν ἵνα τὸν γνωρίσῃ καὶ ἐπέτυχε παρὰ τῷ πατρὶ της νὰ μὴ ἐνεργηθῇ καταδικῶς κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ καὶ οὐδὲ νὰ προσφερθῆ ποτὲ πρὸ αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀπόντος.

Ἀπασαί αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις ἐγένοντο δεκταὶ ἀνευ δυσκολίας. Ὁ Βινιού δειπνᾷ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἢ δεσποινὴς Ἀλικίη σχεδὸν ἐξετίμησε τὰ προτερήματά του καὶ τὸν ὑποδέχεται εὐχαρίστως.

Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ σχέσις αὕτη θὰ συνδεθῆ προσεχῶς διὰ γάμου.

Ὁ δὲ σύνδεσμος οὗτος εἶνε τοσούτω μᾶλλον πιθανὸς καθόσον ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἀπὸ μηνὸς ἤδη δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Βορισῶφ πολλὰ

κις ὡμολόγησε μετὰ τοῦ κυρίου Δορζέρ και ἀπεφασίσθη μεταξύ των ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς κλοπῆς ἐγκαταλειφθῆ πλέον ὀριστικῶς.

Καί ὁ συνταγματάρχης ἀπώλεσας πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ κιβωτιδίου τοῦ ἐνδιαφέρεται εἰς ἄκρον περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τῆς δεσποινίδος Δορζέρ. Τοσοῦτον δὲ ὁ πατήρ τὸν εὐγνωμονεῖ, ὥστε ἐσκέφθη νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὰς κατὰ πᾶσαν τετράδα ἐσπεριδᾶς του, ἀλλ' ἡ Ἀλίχη ἀντέστη.

Ὁ συνταγματάρχης τῇ ἀναμινήσκει λυπηρὰ συμβάντα, καὶ δι' αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐπῆλθε δὲ καὶ ἐτέρα μεταβολὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Τραπεζίτου. Τὸν Γῶγον ἀντικατέστησαν διὰ τινος μικροῦ χωρικοῦ, τὸν ὁποῖον μετεκαλέσατο ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ ὁ κύριος Δορζέρ διὰ νὰ τὸν συνειθίσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Γῶγος δὲν ἐφάνη οὔτε τὴν ἐπικύριον, οὔτε τὴν ἀκόλουθον, ὅποτε ὁ Τραπεζίτης ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ μέρους τῆς χήρας Περιὰν ἀγγέλλουσαν αὐτῷ ὅτι ὁ μικρὸς ἐγγονός της ἦτο ἐτοιμοθάνατος. Ὁ κύριος Δορζέρ φιλεύσπλαγχνος λίαν, μεταβὰς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ ταλαίπωρον παιδίον τὸ εἶρον τὴν νύκτα κατὰ τὸ μπουλθάρ Κουρσέλ καὶ μετέφερον εἰς τὴν μάμμην του με τεθραυσμένον βραχίονα καὶ τὸ κρανίον βεθλαμμένον, ὅτι δὲ παρελήρει καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς σωτηρίας.

Ὁ κύριος Δορζέρ προσέφερε μεγίστην χρηματικὴν βοήθειαν μὴ γενομένην δεκτὴν καὶ ὁ Μάξιμος πληροφορηθεὶς τὸ αὐτύχημα τρεῖς μετέβη ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Γῶγου, ὁ ὁποῖος ζῆ μὲν ἔτι, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ.

Τοσαύτη ἦτο ἡ ταραχὴ ἣν ἡσθάνθη, ὥστε ἀπώλεσε τὴν μνήμην καὶ δὲν δύναται νὰ διηγηθῆ τί τῷ συνέβη.

Καὶ μένει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀφ' ἧς καὶ ἡ κόμησσα ἡσθένησεν.

Προστάτης καὶ προστατευόμενος μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκον, ταυτοχρόνως.

Οὕτως εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅτε πρῶταν τινὰ ὁ Μάξιμος μετὰ τὸ πρόγευμά του ἐξῆλθεν, ὡς πάντοτε θρησκευτικῶς ἔπραττε, νὰ μεταβῆ καὶ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τῆς κομῆσεως Γιάλτα.

Αἱ τῇ προτεραίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ δοθεῖσαι αὐτῷ ἦσαν καλαί. Αἱ δυνάμεις ἐπανήρχοντο, ὁ πυρετός ἐξηλείφθη, καὶ χάρις εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ἡ ἀναρωννύουσα ἠδύνατο νὰ δεχθῆ τοὺς φίλους της.

Ὁ Μάξιμος ἦν ἐξἄλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐσκέφθη νὰ πορευθῆ εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου του Βινιού, τὸν ὁποῖον πολὺ ὀλίγον ἔβλεπε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας.

Ὁ οὐρανός ἦν αἴθριος, ἡ ἀτμόσφαιρα γλυκεία καὶ ὁ περίπατος εὐάρεστος, ἂν καὶ τὰ πεζοδρόμια δὲν εἶχον ἐντελῶς στεγνωθεῖ.

Ὁ ἐξαδελφος τῆς Ἀλίχης διηυθύνθη πεζῆ πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ θεοῦ του, ἀνα-

λογιζόμενος τὰ παράδοξα συμβάντα τοῦ κόσμου τούτου. Ἐξ ἐβδομάδας πρότερον ἀπόπειρα κλοπῆς, τὸν ἔρριψεν εἰς ὁδόν, τὴν ὁποίαν μετὰ ζέσεως ἠκολούθησε, καὶ ἦτις τὸν ὠδήγησε διὰ σειρᾶς ἀπροόπτων συμβάντων νὰ γνωρίσῃ ἀξιομύχνητον γυναῖκα, πρὸς τὴν ὁποίαν παραβαλλομένη ἡ κυρία Σερζάν ἦτο πρόστυχος καὶ χυδαία καλλονή. Καὶ εἶχεν ἤδη λησμονήσει ἐντελῶς τὸ κομμένο χέρι, τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ, καὶ τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτι, ἵνα ἐνθυμεῖται καὶ συλλογίζεται μόνον τὴν κόμησσαν, τὴν ὁποίαν μάλις εἶδε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χιόνας, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὸσφ ζωηρὰν καὶ θερμὴν ἀνάμνησιν.

Ἀπίθανον ὅτι ἐνεθυμεῖτο καλῶς καὶ τὰ χαρακтерιστικά της, ἐνίοτε δὲ τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὴν εἶδεν ἐν ὄνειρῳ. Ἡ δυσανάγνωστος ὁμῶς αὕτη φυσιογνωμία δὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ πνεύματός του ὡς εὐχάριστον φάντασμα, τὸ ὁποῖον, μὴδ' ἀλλὰ ἐκεῖνος, δὲν ἔσπευδε νὰ ἐπαναλάβῃ σάρκα.

Περὶ τῶν λοιπῶν οὐδ' ἐφρόντιζεν. Διὰ τί ν' ἀσχολεῖται περὶ τοῦ Βινιού καὶ τῆς ἐξαδέλφης του Ἀλίχης; Ὁ Βινιού ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἡ ἐξαδέλφη του ἐθεραπεύθη ἀπὸ ἀνοήτου πάθους. Ἐπλεον πλησίον αὐτὸν πρὸς τὸν ἤθερον λιμένα τοῦ γάμου, καὶ τὸ πᾶν ἀνήγγελε περὶ αὐτοὺς ὅτι πολὺ ταχέως ἤθελον εἰσελθεῖ.

Ἐτι δ' ὀλιγώτερον ὁ Μάξιμος ἀνησύχει περὶ τοῦ Ροβέρτου, τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἔνοχος ἦ μὴ τῆς κλοπῆς, λίαν κακῶς συμπεριφέρθη ἀπὸ τῆς ὑπόπτου ἀναχωρήσεώς του.

Βεβαίως δὲν ἤξιζε νὰ ἐνδιαφέρηται τις περὶ τῆς τύχης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὀλιγώτερον ἀξιομύχνητον ἢ ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος Γῶγος, ὁ ὁποῖος μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ.

Τὸ καυμένο τὸ παιδί, ἦτο καλλίτερα, ἔλεγον, καὶ ὁ ἀνεψίος τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐσκέπτετο συχνάκις, τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὅτε ἤθελεν ἐντελῶς ἀναρρώσει.

— Πρέπει νὰ συνηνοηθῶ μὲ τὸν Βινιού διὰ νὰ τοῦ εὖρω μία καλὴν θέσιν, ἐσκέπτετο φθᾶσκ' ἐξω τοῦ μεγάρου τοῦ θεοῦ του.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καθ' ὅς ὥρας τὰ γραφεῖα εἰργάζοντο καὶ ὁ Μάξιμος εἰσῆλθε χωρὶς νὰ συναντήσῃ τινὰ.

Ἐδεῖ νὰ διέλθῃ διὰ τινος εἰσόδου ἐστεγασμένης, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκεῖθεν στρέφων δεξιὰ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ γραφεῖα.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐσπέραν τινὰ κατὰ τὰς ἔνδεκα οἱ δύο φίλοι συνηντήθησαν πρὸς ἕτερον δύο ἄτομα, τὸν ἕνα ὑψηλὸν καὶ τὸν ἕτερον βραχύτερον, σπεύσαντας νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ὁδόν.

Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ὁ Βινιού ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς ἀποπείρας τῆς κλοπῆς καὶ ὁ Μάξιμος ἀνεκάλυπτε τὸ κομμένο χέρι.

Οἱ δράστια τῆς ἀποπείρας ταύτης ἀναμφιβόλως διήλθον παρ' αὐτοῖς, καὶ ὁ Μάξιμος πολλάκις ἀνελογίσθη ὅτι ὁ εἰς τού-

των ἦτο βεβαίως γυνή, ἐνδεδυμένη ἀνδρικά, τὴν ὁποίαν μάρτην προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ πρῶτην ταύτην φοράν ἀφ' ἧς κατεδίωκε τοὺς κλέπτας, ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὑψηλὸς πιθανόν νὰ ἦτο ὁ ἄνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

Τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, ἡ αὐτὴ κατασκευὴ τοῦ σώματος. Ἡ γυνή ὁμῶς, ἡ ἀνδρικὴ ἐνδεδυμένη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦε ἡ κυρία Σερζάν, ἀφοῦ εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας της.

— Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἦνε συνένοχοι. Ἐνήργησαν ὁμῶς ὡς ὑποτελεῖς προσώπου τὸ ὁποῖον ποτὲ θὲν θὰ γνωρίσουν. Ἡ ἀρκοῦδα ἐστάλη τὸ πρῶτον μὲ μίαν γυναικᾶ πού ἀφῆκε τὸ χέρι της εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ἐστάλη καὶ πάλιν τὴν δευτέρω φοράν καὶ ἐπέτυχε, χωρὶς τὴν κολουχέρα.

Κατόπιν ἡ ἀρκοῦδα, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ βραχιόλι καὶ συνεταιρισθῆ μὲ τὴν μελαγχροινὴν. Αὐτὸς τὴν ἐστειλεν εἰς τὸ σκέτι.

Μὰ πῶς ἔμαθε πῶς θὰ πάγω ἐγὼ εἰς τὸ σκέτι;

Μυστήριον, καθὼς καὶ ὅλα τ' ἄλλα.

Ἔινε ὁμῶς βέβαιον πῶς τὸ ἤξευρε. Οἱ λωποδύται πού μὲ ἠκολούθησαν ἦσαν εἰς τὰς διαταγὰς του, ἂν ἡ κυρία Σερζάν δὲν ἐπετύγχανε νὰ μοῦ τὸ πάρῃ μὲ τὸ καλό.

Ἐκεινὴ ἐπροσπάθησε. Τόσα ἐννοῶ διατί οἱ λωποδύται δὲν μὲ προσέβαλαν εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ. Εἶχαν διαταγὴν νὰ περιμένουν νὰ πάγῃ ἡ κυρία σπιτί της, καὶ νὰ μ' ἀφήσουν ν' ἀπομακρυνθῶ ὀλίγον.

Εἰς τὸ θέατρον πάλιν ἐξανάρχισαν, καὶ ἐπέτυχαν, ἀλλὰ τί μὲ μέλει; 'Στὸ διάβολο καὶ τὸ βραχιόλι καὶ ὁ ἀγαριάνθρωπος καὶ ἡ μελαγχροινὴ καὶ ὅλοι αὐτοὶ... καὶ ζήτω ἡ κόμησσα Γιάλτα!

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ γινότανε ἂν ὁ μπάρμπα Ντουλεβάν ἐπρόσεχε καλὰ εἰς τὸ θυρωρεῖόν του. Ὁ θεός μου τὸν πληρόνει νὰ φυλάττῃ τὸ σπιτί του καὶ αὐτὸς κοιμάται ὅλην τὴν ἡμέρα.

Στοιχηματίζω πῶς καὶ τόρα ρογχαλίζει ἀπάνω στὴν πολυθρόνα του.

Ὁ Μάξιμος ἔστη πρὸ τοῦ θυρωρεῖου καὶ ἔρριψεν ἐντὸς βλέμμα.

Ἡ ὑαλοφρακτος θύρα ἦτο ἡμίλειστος καὶ εἶδε μέσω νεφέλης καπνοῦ τρεῖς ἀνδρας, ἔχοντας ἐστραμμένα πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα καὶ καπνίζοντας.

Ὁ Μάξιμος τοὺς ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς φωνῆς των. Ἦτο ὁ θυρωρός Ντουλεβάν, ὁ θαλαμηπόλος Ἰωσήφ καὶ ὁ Μαλικόρν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ γραφείου.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐξηρέθισε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ ἐσκόπει νὰ τοὺς ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν, ὅτε φράσις τις τὸν ἐσταμάτησεν.

— Σᾶς τὸ ἔξανλέω, ἔλεγεν ὁ Ἰωσήφ, ὅτι ὁ γραμματέας εἶνε ἀθῶος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

— Τότε λοιπὸν γιατί τὸ κοψε λάσπη; ἤρώτησεν ὁ μπάρμπα Ντουλεβάν.

— Γιατί ο γέρος δεν ήθελε να του δώσει την κόρη του. Το παιδί όμως αυτό δεν άγγιζε στην κάσσα, να με κάψη ή φωτιά.

Ο Μάξιμος έμεινε κατάπληκτος. Η κλοπή ήτο γνωστή παρά τους υπηρέταις, μύλας τας προφυλάξεις, αλίτεις ελήφθησαν. Όμιλει τόσο ελευθερίως ή ύπερησία περί των έρώτων της Άλικης! Γέρον δέ λέγοντες οί υπηρέται, έννόουν τόν κύριον Δορζέρ.

Ο Μάξιμος έκράτησε της όργης του και ήκουσε την συνέχειαν.

— Μοϋ φαίνεται όμως πολύ παράξενον έπεν ο Μαζίκόν, να μη πούν τίποτε στην άστυνομία.

— Ένοια σου και ο άφέντης δέν είνε βλάκας. Αυτό τό πράγμα δέν συμφέρει για την κόρη του: όλος ο κόσμος τό ήξευρε πώς της έπονούσε τό δόντι της γι' αυτόν. Καί έδω που τά λέμε, δέν έχει και άδικο. Είνε πολύ πειδ καλύτερος απ' αυτόν τόν σαχλό Βινιορού. Ο γέρος όμως έχει άλλαις ιδέαις και δέν κυττάζει αυτά...

— Στο κάτω της γραφής, έπεν ο Ντουλεθάν, δέν φταίει αυτός αν έκλεψαν την κάσσα και αν ο Καρνοελ τό στρηψε. Έπειτα, αφού ο ώμορφος γραμματικός του είνε άθώος, γιατί δέν ξέρομε που βρισκείται;

— Έφέρον άλλοι, απέκριθη ο Ίωσήφ μεθ' ύφους επιβάλλοντος. Είνε όμως αλήθεια πως έδω και ένα μήνα δέν άκούστηκε να μιλούν γι' αυτόν. Καί άπάνω σ' αυτό έγω έχω κχι στο νού μου. Για να μη τόν ξανακιδούν θα πή πώς τόν έστειλαν στα θυμαράκια!

— Τί λές, να τόν σκότωσαν;

— Τό λέω και τό ξαναλέω. Για μένα είνε βεβαιότατον.

— Καί ποιός να τόν σκότωσε;

— Έκείνοι που τούς ήτανε έμπόδιο.

— Έλα δά. Θα τό μάθαινε ο κόσμος όλος.

— Αϊ, σάπα, άνέκραζεν ο Μαζίκόν και θα πήγε στην Άμερική. Δέν πιστεύω όμως να έκλεψε και να σάς πώ και ποιός έκλεψε, κατά την ιδέα μου. Έκείνος ο μικρός ο πειραμός.

— Ο Γώγος! μπά! τί λές. Η άλήθεια είνε πως δέν τόν έχωνενα διόλου αυτόν τόν τσακπίνη, γιατί δέν μας άφινε ποτέ σε ήσυχία, μα δέν τό πιστεύω και διόλου να κλέψη μια κάσσα. Τό πρώτο και κύριο που δέν έμενε ποτέ ύστερα από της εξε στο γραφεϊον.

— Α! μπά. Ένα πρωϊ τόν ευρηκα, πάνε τρεϊς μήνες τόρα, και κοιμότανε άπάνω σ' ένα τραπέζι. Έπειτα μου λεγε πως τόν έκλειδωσα μέσα χωρίς να τόν προσέξω. Έκείνος θα μπόρεσε να κρυφθη σε κανένα ντουλάπι τού βραδυ της κλεψιάς. Καί όταν συλλογιζωμαι πως ο άφέντης

παρά λίγο να με διώξη τό μετανοιώνω που δέν τού τό είπα τότε.

— Μπορεί να ήνε και αυτός, έπεν ο Ίωσήφ. Στοιχηματίζω όμως πως τόν έβχαλιν άλλοι. "Α! δέν σάς είπα πως τόν βρήκαν στο δρόμο μισοσκοτωμένον! "Ε! θα τόν σκότωσαν για να μη τούς μαρτυρήση.

— Σωστό άνέκραζεν ο Μαζίκόν.

Έπεται συνέχεια.

ΑΙΣΑΠΟΣ

Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

η τα Χριστουγεννα εν Νουριμβέργη.

[Εκ του γαλλικου].

Β'

Τά δύο παιδια εκ της χειρός πάντοτε κρατούμενα εφθασαν εις την εκκλησίαν, ο Μάζο αποκαλυφθείς ευσθεώς και βυθίσας την ακραν των δακτύλων εντός του αγιαστηρίου προσέφερε τό αγιασμένον ύδωρ εις την Χριστίαν, είτα γονυπετήσαντες εις μίαν γωνίαν έλαβον θέσιν εν τη σκιάν των μεγαλων κίων, οίτινες έστήριζον τόν ύψηλόν τού ναου θόλον.

Άπας ο ναός ήν κατάμεστος πλήθους, εις δε τό βάθος ο βωμός πεποικιλμένος δια των άπαστραπτόντων εκ χρυσοϋ και άργύρου σκευών, δια των ποικιλοχρών άνθέων και των άπειραριθμων λαμπράδων, άπετέλει μαγικόν όλος θεάμα. Οί κανοι του εϋδους θυμιάματος ειχον σχηματίσει αληθη νέφη, εντός δε αυτών οί ιερείς, οί διάκονοι και ο εκ παιδιών χορός, φέροντες τας εκ χρυσοϋ και πολυτίμων λίθων ιερατικας στολας των, έτέλουν την λειτουργίαν των Χριστουγέννων. Τό όργανον δια της αρμονίας του επλήρου τούς ευρείς του ναου θόλους, ο δε χορός, συνοδουόμενος ύφ' άπάντων των εκκλησιαζομένων, έψαλλε κατανουκτικώτατα την έλευσιν του Θεανθρώπου, όλαι δε αυτά αι φωναί, φωναί βαρείαι άνδρων, φωναί άργυρόηχοι παιδιών, φωναί γλυκεϊαι νεανιδών, φωναί ήχηραι νεανιών και άσθενεις γραιών και γερόντων συνηνούμεναι, άπετέλουν λαμπράν και γλυκεϊαν άρμονίαν. Ο Μάζο δέν ήδύνατο να μείνη άπαθής και άφωνος εις την λαμπράν εκείνην χορωδίαν, και μετ' όλίγον ή φωνή του ύψώθη υπεράνω όλων, φωνή τόσο αρμονική, τόσο ήχηρά και ευστροφος, ώστε οί περίεξ ιστάμενοι έστράφησαν να τόν ακούσωσιν.

Άνήρ τις ύψηλου αναστήματος, περιτετυλιγμένος εντός του μανδύου του, διέσχισε τό πληθος και έστη εναντι του ψάλτου, όπως ακούση αυτόν εκ του πλησίον και ενόσω μεν ο Μάζο έψαλλεν, ούτος ειχεν άτενίσει επ' αυτού τούς ζωηροτάτους οφθαλμούς του, κατ' αντίθεσιν προς την μακράν λευκήν γενειάδα του και την φαλακράν κεφαλήν του.

Τά παιδια δέν τόν έβλεπον, ή δε Χριστίνα εθαύμαζε τόν βωμόν, τά φώτα, την μουσικήν, και έδέετο εξ όλης ψυχής προς

τόν Θεόν δια την μητέρα της. Ο Μάζο, συναισθανόμενος μάλλον τό ποιητικόν της λειτουργίας, άνυψούτο προς στιγμήν, και είτα εκυριεύετο υπό συγκινήσεως άσυνήθους, αυτός, τό καλλικέλαδον πτηνόν, όπως διήρχετο τόν κόσμον άδων, χωρίς να σκέπτηται δια την αύριον, ήρχετο μεταλαχολών και λέγων:

— Δυστυχής έγώ!... Ουδεις εν τω κόσμω με αγαπά, ουδεις φροντίζει δι' έμέ! και αν προς στιγμήν απέθνησκον, ουδεις θα με έθρήνει... Μόνος! πάντοτε μόνος! ή μικρά αυτή, ήτις με έξέλαθεν ως άγγελον... όταν επιστρέψη εις την οικίαν της, ή μητηρ της θα την άσπασθη... και έμε ουδεις από του θανάτου του πατρός μου με ήσπασθη... Μητηρ τί εστιν, άγνοω... θα έδιδον αρκετά έτη της ζωής μου δι' εν φίλημα, εξ εκείνων τα όποια μόνον αι μητέρες ήξεύρουσι να δίδωσι!..

Η φωνή του έτρεμε και οί οφθαλμοί του επληρώθησαν δακρύων. Η Χριστίνα τό παρετήρησε και ύψώσασα την κεφαλήν της παρετήρει αυτόν.

— "Α, είπε καθ' εαυτήν, κλαίει! Λοιπόν δέν είνε άγγελος. Καί ή καρδιά της κατελήσθη υπό μεγίστης συμπαθείας δια τόν Μάζο.

Ο ιερεύς έψαλλε τόν τελευταίον ύμνον εν τω βωμω, και ή Χριστίνα, λαβούσα την χείρα του συντρόφου της, εξήλθε μετ' αυτού της εκκλησίας.

— Διατί κλαίεις! τόν ήρώτησε μόλις εξήλθον.

— Έσκέφην, απέκριθη ο Μάζο, ότι είνε πολύ θλιβερόν να εινέ τις μόνος εις τόν κόσμον, και να μην έχη μητέρα, όπως τόν άσπασθη τό έσπέρας... Είθε ο Θεός να διαφυλάττη την ιδικήν σου, μικρά μου.

Η Χριστίνα εδάκρυσεν, ο δε νεανίας επανέλαβε:

— Μη λυπεϊσαι δι' έμέ, μικρά μου, δέν θέλω να θλίβεται ή άθώα καρδιά σου, ελθέ, πρέπει ν' αγοράσης τό δειπνόν σου, έλθέ.

Και λαβόντες την εις την πλατείαν των παντοπωλείων άγουςαν, εισήλθον εις τό μεγαλειτερον εξ αυτών, ένθα επωλούντο διάφορα τρόφιμα.

Ο Μάζο εξ ιδίων του τη ήγόρασε παν ό,τι ήτο άναγκαϊον δια τό δειπνον των Χριστουγέννων. Τό ψυχος ήτο δοιμύ και ή μικρά έτρεμεν. Ο Μάζο παρατηρήσας τούτο, έλαβεν εκ των όμων του τό επανωφόριον του και περιετύλιξεν αυτήν.

— Κρούνεις, τη έπεν, άτυχής μικρά μου, θερμάνθητι: έγώ δέν αισθάνομαι τό ψυχος, θα σε οδηγήσω μέχρι της οικίας σου.

— Ευχαριστώ, τη είπε εγειρούσα τούς ευγνώμονας οφθαλμούς της, άλλ' άφες ν' αγοράσω τό δειπνόν μας.

— Όχι, φύλαξε τόν όβολόν σου δι' άλλοτε, τό δειπνον των Χριστουγέννων, σοι τό διδει ο Ίησοϋς.

Η Χριστίνα εκυψε την κεφαλήν της και βαδίζουσα παραπλεύρωσ του Μάζο, έλεγε καθ' εαυτήν: ο Ίησοϋς σοι τό δίδει, ώστε ο Μάζο έστάλη υπό του Ίη-

1. Ταυτόν τω φονεύειν ή αποθνήσκειν έκφρασις αυτή επικρατούσα παρά τω άθηναϊκω λαώ. Οί Γάλλοι εις την περίστασι αυτήν λέγουσιν: *Envoyer dans le royaume des taupes*. Στέλλειν εις την χώραν των άσπαλάκων. Εις κρύπτας δηλαδή υπό την γην, όπου μένουσιν οί άσπαλάκες.

σοῦ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἐν-
 θαρρύνῃ διὰ τῶν ὥραίων ψαλμῶν του ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν προσευχὴν της καὶ
 νὰ τὴν περιτυλίξῃ διὰ τοῦ μανδύου,
 ὅπως τὴν προφυλάξῃ ἐκ τοῦ ψύχους, ἀ-
 κολουῦσως δὲ νὰ τῇ προμηθεύσῃ τόσοσιν ὡ-
 ραῖα πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε εἶδεν
 ἢ μικρὰ ἐπὶ τῆς πτωχῆς τραπέζης των...
 Καλῶς λοιπὸν ἐσκέφθη ἡ Χριστίνα, καὶ
 δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἀγ-
 γελος... Ἄν ἦτο ἀγγελος θὰ ἦτο κρῖμα,
 καθ' ὅσον οἱ ἀγγελοὶ οὐδενὸς ἔχουσιν ἀ-
 νάγκην, καὶ ἡ Χριστίνα εἰς οὐδὲν ἠδύνα-
 το νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο
 τοιοῦτος θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν εὐχαρι-
 στήσῃ. Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέψεων αὐ-
 τῶν διατελοῦσα ἡ ἀθῶα παιδίσιχη ἔφθα-
 σεν εἰς τὴν οἰκίαν της, σταθεῖσα δὲ εἰς
 τὴν θύραν καὶ χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς εἶπε πρὸς τὸν Μᾶζο:

— Θέλει νὰ εἰσέλθῃς; θὰ δειπνήσω-
 μεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφοί, ἂν τοῦτο σὲ εὐχα-
 ριστῇ ἡ μήτηρ μου θὰ σὲ ἀσπασθῇ, εἰσ-
 ελθε, ἡ μήτηρ μου θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαρι-
 στημένη ἐκφράζουσά σοι τὴν εὐγνωμοσύ-
 νην της.

Ὁ Μᾶζο δὲν ἦτο ποσῶς διατεθειμένος
 νὰ ἀρνηθῇ. Ἡ θύρα ἠνεῳχθη καὶ ὁ Μᾶζο
 εἰσῆλθεν. Ἡ κυρία Καδούλη, ἀκούσασα
 παρὰ τῆς θυγατρὸς της τὰ κατὰ τὸν Μᾶ-
 ζο, τὸν ἠυχάρισθη καὶ τὸν ἠύλόγησεν.
 Εἰς τὰς εὐλογίας της χήρα ὁ Μᾶζο ἀπῆν-
 τησε διὰ φωνῆς τρεμούσης:

— Ω! ἐστὲ ὑμεῖς εὐλογημένοι, οἷτι-
 νες δέχεσθε σήμερον εἰς τὸν οἶκόν σας ὄρ-
 φανὸν νέον. Ω! εἶνε πολὺ θλιβερόν, νὰ
 εἶνέ τις μόνος καὶ ἐγκαταλελειμμένος
 κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων!

Ἐδειπνησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ὁ δὲ
 Μᾶζο, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν καλῶν λόγων
 τῆς κυρίας Καδούλης καὶ τῶν τρυφερῶν
 περιποιήσεων τῆς Χριστίνης, κατέστη
 λιαν εὐθυμος. Διηγῆθη εἰς αὐτὰς τὴν εὐ-
 τυχῇ καὶ θλιβερᾶν συγχρόνως παιδικὴν
 του ἡλικίαν, μετὰ τοῦ ἰδιάζοντος τοῖς
 ὀρφανοῖς ὕφους. Ἀνέφερε περὶ τοῦ πατρὸς
 του, ὅστις ἦτο μὲν ὀλίγον αὐστηρὸς, ἀλλὰ
 πολὺ φιλόστοργος καὶ ὁ ὅποιος κατεστρά-
 φη, διὰ νὰ ὑποχρεοῖ τοὺς φίλους του,
 καὶ βαθμηδῶν, ἔνεκεν τῆς μεγάλης αὐτοῦ
 καλωσύνης, εὖρεν εἰκτρὸν θάνατον. Διη-
 γῆθη τὸν πλάνητα βίον του καὶ τῆς ὑπο-
 δοχῆς, ἧς ἐτύχχανον τὰ ἄσματά του. Ἡ
 Χριστίνα τὸν διέκοψεν.

— Ω! μήτηρ, εἶπεν, ἂν ἐγνωρίζεις
 πόσον ὥραϊα ψάλλει! οἱ ἀγγελοὶ βεβαίως
 δὲν ψάλλουσι καλλιτέρον αὐτοῦ.

— Θέλετε νὰ ψάλω χάριν ὑμῶν; εἶπεν
 ὁ Μᾶζο πρὸς τὴν χήραν.

Καί, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἔ-
 λαβε τὸ ὄργανόν του καὶ ἔψαλε μετὰ πολ-
 λῆς τέχνης καὶ χάριτος περιπαθέστατον
 ἄσμα.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τὸν ἤκουον
 μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ μὲ ὀ-
 φθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἐκ τῆς συγκι-
 νήσεως.

Ὁ Μᾶζο εἰσώπησε καὶ μόλις ἀφῆκε τὸ
 ὄργανον, ἠκούσθη ἡ θύρα κρουμένη.

Ἡ Χριστίνα, λαβοῦσα τὸν λύχνον, ἔ-
 σπευσε ν' ἀνοίξῃ. Βεβαίως οὔτε αὐτὴ οὔτε
 ἡ μήτηρ της ἐφοβοῦντο τοὺς κλέπτας,
 καθ' ὅσον οὐδὲν πολύτιμον εἶχον ἐν τῇ
 πτωχῇ των οἰκίᾳ.

Ὁ κρούων τὴν θύραν ἦν ὁ ἀγνωστος ἐ-
 κείνος, ὅστις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διέσχισε τὸ
 πλῆθος καὶ ἦλθε πλησίον τοῦ Μᾶζο, ἵνα
 ἀκούσῃ αὐτοῦ ἄδοντος. Ἡ Χριστίνα τὸν
 ἀνεγνώρισε καὶ τῷ ἐμειδίασεν.

— Παιδίον μου, τῇ εἶπεν ὁ ξένος, ἐ-
 πεθύμουν νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν ἀδελφόν σου,
 τὸν ὅποτον ἤκουσα ψάλλοντα ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ.

— Δὲν εἶνε ἀδελφός μου, ἀπεκρίθη ἡ
 μικρὰ λιαν συγκεκινημένη.

— Ἄ!... δὲν σημαίνει ἄραϊ ἐτι εὐρί-
 σκεται ἐδῶ ὁ νεανίας, ὅστις ἔψαλλεν ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἶπέ του, μικρὰ μου, ὅτι ὁ
 μουσικοδιδάσκαλος Κρησφίνγγελ ἐπιθυμεῖ
 νὰ τῷ ὀμιλήσῃ.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κρησφίνγγελ, εἰς
 τῶν διακεκριμένων μουσουργῶν τῆς ἐπο-
 χῆς του, οὐχὶ μόνον ἐντὸς τοῦ Μονάχου,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαντα τὸν μουσικὸν κό-
 σμον, ἦτο γνωστός ἐν τούτοις ἂν ἦτο
 τοιοῦτος εἰς τοὺς μουσικούς, δὲν ἦτο βε-
 βαίως καὶ εἰς τὴν Χριστίαν, εἰς ἣν τὸ
 ὄνομά του οὐδεμίαν προῦξένησεν ἐντύ-
 πωσιν.

Ἡ Χριστίνα εἰσῆγαγε τὸν ἐπίσημον
 ξένον, ὁ ὅποιος χαϊρετίσας εὐγενῶς τὴν
 κυρίαν Καδούλην, ἐστράφη πρὸς τὸν Μᾶζο
 καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐχεις λαμπρὰν καὶ σπανίαν φω-
 νήν, νεανίσκε μου, εἶμαι γέρον καὶ οὐδέ-
 ποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ ἤκουσα παρομοίαν
 φωνήν. Βεβαίως ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν καὶ
 ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα, ὅσα ἀπαιτοῦνται
 διὰ μέγαν καλλιτέχνην, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις
 νὰ ψάλλῃς.

— Δὲν ἐδιδάχθην, ἐπιθύρουν ὁ Μᾶζο.

— Τὸ βλέπω καλῶς, δὲν εἶνε ἰδικόν
 σου τὸ λάθος, δυνάμεθα νὰ τὸ διορθώσω-
 μεν. Ποῖαν ἡλικίαν ἔχεις;

— Θὰ συμπληρώσω τὸ δέκατον πέμ-
 πτον ἔτος τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπακωντῆς.

— Ἐχεις κελῶς. Ἰδοῦ τί σοὶ προτεί-
 νω ἔχεις γονεῖς;

— Εἶμαι μόνος! ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ!

— Ἀκόμη καλλίτερον! σὲ ἀναλαμβά-
 νω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Θὰ σὲ ὀδη-
 γήσω εἰς τὸ Μονάχον, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν
 ἐπιτήρησίν μου, θὰ δυνηθῇς εὐκόλως ἐντὸς
 τριῶν ἢ τεσσάρων ἔτων νὰ ἐκμάθῃς τὴν
 μουσικὴν καὶ τὴν ἀρμονίαν τόσοσιν καλῶς,
 ὥστε βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες θὰ σὲ προσ-
 καλοῦν εἰς τὰς Αὐλὰς των διὰ νὰ
 ψάλλῃς, καὶ ἐγὼ θὰ προσφέρω εἰς τὴν
 κοινωνίαν καλλιτέχνην ἐκ τῶν ἀρίστων.
 Ἡ μικρὰ αὐτῆ δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά μου,
 ἀλλὰ σὺ τὸ ἔχεις ἴσως ἀκούσει, εἶμαι ὁ
 Κρησφίνγγελ, διευθυντῆς τῆς ἐκκλησια-
 στικῆς μουσικῆς τοῦ Μονάχου.

Ὁ Μᾶζο ὑπεκλίθη εἰς τὸν πλάνητα
 βίον του, περιέργως πάντοτε περὶ τὴν μου-
 σικὴν καὶ πάντοτε περιζητῶν ἄσματά
 νέα, εἶχε πολλάκις ἀκούσει νὰ ὀμιλῶσι

περὶ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Κρησφίνγγελ,
 καὶ ἔψαλλε τὰς συνθέσεις αὐτοῦ.

— Θὰ εἶμαι λιαν εὐτυχῆς-διδάσκαλε,
 ἐπκνέλαβεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ κερδίζω τὰ
 πρὸς τὸ ζῆν. Εἶμαι ἐντελῶς ἄπορος.

— Δὲν θὰ ἔχῃς οὐδεμίαν ἀνάγκην πλη-
 σίον μου ἀναδέχομαι νὰ σὲ συντηρῶ ὡς
 υἱόν μου, ἀκούεις; Εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν
 σὲ ἤκουσα ἀνωφελῶς σὲ ἠκολούθησα καθ'
 ὁδὸν καὶ σὲ ἀνεζήτησα ἐντὸς τοῦ πλῆθους,
 καὶ θὰ ἔχῃς τὰ ἔχῃ σου, ἐὰν δὲν ἤκουον
 τὴν φωνήν σου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεπι-
 ζόμεν ὅτι δὲν σὲ ἐπανεῦρον! Ἀπέρομαι
 τῆς Νουριμβέργης σήμερον, ἐλθέ μζί μου.

Ὁ Μᾶζο ἔλαβε τὸν μανδύαν του καὶ
 τὸ μανδολεῖόν του.

— Σὲ ἀκολουθῶ, διδάσκαλε. Καλὴν
 ἐντάμωσιν, Χριστίνα, ὑγίαινε, θὰ ἐπα-
 νέλω!

Ἡ μικρὰ κόρη τὸν ἐνηγαλίσθη.

— Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ, τῷ ἐ-
 ψιθύρουν εἰς τὸ οὖς, ἐνόμιζον κατ' ἀρχὰς
 ὅτι εἶσαι ἀγγελος, διότι ἔψαλλες ὡς ἐκεῖ-
 νοι, ἀλλ' ἐπίσης ὑπῆρξας ἀγγελος ἀγα-
 θὸς δι' ἐμέ διὰ τοῦτο θὰ σὲ ἐνθυμοῦ-
 μαι καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

— Τότε τήρησον τὴν υπόσχεσίν σου
 καὶ ζήτησον παρὰ τῆς μητρὸς σου ἐν φί-
 λημα, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ φέρῃ εὐτυχίαν.

Ἡ Χριστίνα ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χει-
 ρὸς καὶ τὸν ἔφερε πλησίον τῆς μητρὸς
 της.

— Μήτηρ, τῇ εἶπεν, ἀσπάσθητι αὐτὸν
 ὡς ἂν ἦμιν ἐγὼ λέγει, ὅτι τὸ τοιοῦτον
 θὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῇ.

Ἡ κυρία Καδούλη τὸν περιεπτόχθη καὶ
 τὸν ἔσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκαλάς της ἐπικα-
 λουμένη δι' αὐτὸν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μᾶζο ἠσπάσθη τὴν ἀγαθὴν κυρίαν
 καὶ ἠκολούθησε τὸν κηδεμόνα του.

Ἡ Χριστίνα τοὺς προέπεμψε μέχρι τῆς
 θύρας. Ἐκεῖ ὁ Μᾶζο ἔστη καὶ ἐνεχειρίσεν
 αὐτῇ τὸν διακον του.

— Κράτησον αὐτόν, τῇ εἶπε, Χριστί-
 να, ὁ διδάσκαλος μοὶ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ
 ἔχω πλέον ἀνάγκην οὐδενός. Εἶνε τὸ εἰ-
 σόδημα τῆς ἡμέρας μου, τοῦτο θὰ σὲ
 βοηθήσῃ νὰ θεραπεύσης τὴν μητέρα σου
 ὑγίαινε, Χριστίνα.

Ἡ Χριστίνα ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ
 οὐδοῦ τῆς θύρας καὶ ἠκροᾶτο τοῦ ἀπομα-
 κρυνόμενου ἤχου τῶν βημάτων του, μέ-
 χρις οὐ ἐξέλιπον εἰς τὴν σιγὴν τῆς βαθείας
 νυκτός...

Ἔπεται τὸ τέλος.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐ-
 ποχὴν, ὑπολογίζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104
 φύλλα.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα
ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
 Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν
 Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα
 πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.
 Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*
 τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ
 Γ' πρὸς λεπτὰ 10.